

Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,

Sesja 18, Nowy Exodus, Część 1

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 18 na temat Nowego Exodusu, część 1.

W następnych kilku sekcjach chciałbym omówić biblijny temat teologiczny i nowotestamentowy temat teologiczny Nowego Exodusu lub Drugiego Exodusu.

Zwykle zobaczysz tę terminologię, ale odnosi się ona do tej samej rzeczy. Czasami Drugie Wyjście może oznaczać więcej niż jedno lub więcej niż dwa, ale Nowe Wyjście i Drugie Wyjście zarówno obejmują bardzo ważny i znaczący temat teologiczny, który znajdujemy rozwinięty w Nowym Testamencie, który ma również korzenie w Starym Testamencie. To, co chcę zrobić, to zacząć od krótkiego przyjrzenia się motywowi Wyjścia w Starym Testamencie.

Przyjrzymy się motywowi Exodusu, jeśli chodzi o pierwotne Exodus z Egiptu i jak zostało to bardzo krótko rozwinięte. Ale jak to stało się modelem lub wzorem dla drugiego lub Nowego Exodusu już w Starym Testamencie? Następnie zobaczymy, jak to stanowi tło dla nowotestamentowego rozumienia Jezusa przychodzącego, aby dokonać Nowego Exodusu w imieniu ludu Bożego.

Teraz temat Nowego Wyjścia lub Drugiego Wyjścia można by omówić pod tematem zbawienia i odkupienia, tematów, o których będziemy mówić i które omówimy później. Ale zdecydowałem się omówić go tutaj, ponieważ ma on również powiązania z wieloma tematami, które już omówiliśmy. Ma on ścisłe powiązania z ziemią, która jest powodem, dla którego Bóg wyprowadził Izraelitów z Egiptu.

Jednym z powodów było doprowadzenie ich do ziemi, którą Bóg obiecał Abrahamowi i patriarchom, począwszy od Księgi Rodzaju 12. Temat Nowego Exodusu jest związany z ludem Bożym. Ma związek z Izraelem jako synem Bożym i jego ludem, którego Bóg teraz odkupi i wyzwoli.

Ma to związek z tematem przymierza. Bóg ratuje swój lud na podstawie przymierza, które zawarł z Abrahamem, aby doprowadzić ich do tej ziemi, na podstawie swojej relacji ze swoim ludem, że są jego synami. Bóg wybawi swój lud i ustanowi relację przymierza.

Jest to związane z tematem królestwa Bożego. Jest to związane z tematem świątyni, ponieważ Bóg, ratując swój lud z Egiptu, zamierzał wprowadzić ich w relację z nim, w

której zamieszka z nimi, gdzie ustanowi swoje sanktuarium pośród nich. Tak więc Nowy Exodus i Exodus są związane z wieloma z tych tematów.

Więc postanowiłem omówić to tutaj w odniesieniu do niektórych innych tematów, które omawialiśmy i rozwijaliśmy. Ponownie, chcę tylko krótko omówić Exodus. Jak powiedziałem, pierwotny Exodus z Egiptu, a następnie przyjrzymy się proroczym obietnicom Nowego Exodusu.

Jednakże Exodus należy rozumieć jako kluczowe wydarzenie założycielskie w historii Izraela. Ale aby zrozumieć wydarzenie Exodusu, myślę, że ważne jest cofnięcie się, jak widzieliśmy we wszystkim, co omówiliśmy, aż do pierwotnego opisu stworzenia, a jest to historia Adama i Ewy. Widzieliśmy, jak Adam i Ewa zostali stworzeni jako lud Boży, jako nosiciele Jego obrazu, i umieszczeni na stworzeniu, ziemi stworzenia, Ogrodzie Eden.

I oni, jako nosiciele obrazu Boga, mieli odpowiadać w posłuszeństwie Bogu, ale rozprzestrzeniać obecność Boga, Jego panowanie nad całym stworzeniem, być przedstawicielami Boga. Ale widzieliśmy, że z powodu ludzkiej grzeszności, z powodu nieposłuszeństwa i buntu Adama i Ewy przeciwko Bogu, ich stwórcy, zostali wygnani z ogrodu, zostali wygnani z ziemi i z obecności Boga. To następnie podnosi pytanie, w jaki sposób Bóg przywróci ich do relacji z sobą, aby byli Jego ludem i wypełnili swój cel. Ale w jaki sposób zamierza ich również sprowadzić z powrotem do ziemi, z powrotem do łaskawego daru ziemi, którą Bóg im dał, gdzie Bóg zamieszka pośród nich? W jaki sposób Bóg zamierza to zrobić? Jak widzieliśmy w rozdziale 12 Księgi Rodzaju, Bóg wzywa Abrahama i poprzez Boży wybór wybierający, poprzez Boży wybór wybiera Abrahama, aby zaczął pracować nad przywróceniem Jego zamiaru dla stworzenia i dla ludzkości.

A przez Abrahama Bóg stworzy wielki naród, a ostatecznie wszystkie narody świata zostaną pobłogosławione. Jednak widzieliśmy, że jeśli podążysz za fabułą, to gdy dotrzesz do końca Księgi Rodzaju, Izrael kończy, w pewnym sensie, na wygnaniu, lub przynajmniej kończy w obcym kraju, w Egipcie, gdzie jest w niewoli i poddaństwie u Egipcjan. Pytanie pozostaje: w jaki sposób Bóg zamierza doprowadzić ich do ziemi, którą obiecał Abrahamowi? W jaki sposób Bóg zamierza przywrócić swój lud do relacji z Nim samym, wejść w przymierze i zamieszkać pośród nich w ziemi, którą im obiecał? To prowadzi nas do wydarzenia Exodusu.

Exodus to wydarzenie, w którym Bóg wyzwala i ratuje swój lud z Egiptu spod ucisku i niewoli obcego narodu. A wyzwolenie Izraela przez Boga od Egipcjan osiąga punkt kulminacyjny w Jego przymierzu z Jego ludem. Ponownie, On będzie ich Bogiem, a oni będą Jego ludem.

W rozdziale 4 Księgi Wyjścia czytamy, że naród Izraela jest synem Boga, a Bóg zamierza go uratować i zawrzeć przymierze ze swoim ludem, a także ustanowić swoje

sanktuarium i zamieszkać pośród nich. Zwróćmy więc uwagę na wersety 17 i 18 Księgi Wyjścia 15. Po tym, jak Mojżesz wyprowadził Izraelitów z Egiptu przez Morze Czerwone, rozpoczęli oni wędrówkę przez pustynię.

Po przejściu przez Morze Czerwone czytamy w Księdze Wyjścia 15 pieśń, którą śpiewa Mojżesz, a kończy się ona tym odniesieniem w 17 i 18, które przeczytaliśmy w związku ze świątynią i ludem Bożym. Przyprowadzisz ich, to jest naród Izraela, przyprowadzisz ich i zasadzisz ich, co jest interesujące, zwróć uwagę na język Ogrodu Eden, na górze twojego dziedzictwa, miejscu, które Pan uczyni dla twojego mieszkania, świątyni, Panie, twoje ręce ustanowione, Pan króluje na wieki wieków. Tak więc celem Wyjścia jest to, aby Bóg zamieszkał pośród nich, ustanowił swoje mieszkanie, swoją świątynię, a Bóg królował na wieki wieków.

Więc, jak powiedzieliśmy, Exodus jest związany z tymi tematami, lub tematami świątyni, tematami królestwa Bożego i Bogiem panującym nad swoim ludem. Teraz, kiedy spojrzemy na relację z wydarzenia Exodus w Księdze Rodzaju, Genesis zaczyna się od powołania Mojżesza jako wybranego przez Boga wybawiciela. To przez Mojżesza Bóg uratuje swój lud, wypełniając swoje przymierze z Abrahamem, wypełniając swoje zamierzenie dla swojego ludu w Księdze Rodzaju 1 i 2. Bóg uratuje swój lud teraz, a Mojżesz jest jego wybranym sługą, aby to zrobić. Ale kiedy czytamy relację Exodusu, zanim Bóg poprowadzi swój lud, chcę podkreślić tylko kilka tematów, ponieważ staną się one znaczące, szczególnie ze względu na to, jak widzimy, że ten temat rozwija się w reszcie Starego Testamentu, ale także w Nowym Testamencie.

Jak zapewne pamiętacie, opis Exodusu poprzedza 10 plag, które Bóg sprowadził na Egipt, a chroniąc Izrael przed tymi plagami, bardzo szybko przypominacie sobie plagi takie jak ciemność na ziemi i żaby oraz dobrze znane odwrócenie się wody, krwistoczerwone, komary, szarańcze, wrzody i ciemnienie ziemi. Tych 10 plag, kilka rzeczy, numer jeden prawdopodobnie należy postrzegać jako sądy nad bogami Egiptu, więc każda z tych plag jest atakiem nie tylko na samych Egipcjan, ale także na ich bogów, więc jest tak, jakby ich bogowie oszaleli, ich bogowie wymknęli się spod kontroli, ich bogowie nic nie mogą zrobić. Po drugie, powinniśmy prawdopodobnie rozumieć te plagi jako swego rodzaju motyw dekreacji, ponieważ, co ciekawe, jedno z dzieł międzytestamentalnych, Księga Mądrości, księga zatytułowana Mądrość, w rzeczywistości opisuje Exodus jako swego rodzaju stworzenie, odtworzenie rzeczy, tak jakby, i dlatego prawdopodobnie powinniśmy postrzegać 10 plag jako swego rodzaju dekreację, sąd nad poprzednim stworzeniem ziemi i bogami, którzy nad nią panują, w ramach przygotowań do stworzenia nowego ludu, w ramach przygotowań do uratowania i wyzwolenia ludu z rąk Egiptu.

Tak więc 10 plag odgrywa kluczową rolę w osądzie bogów Egiptu i ziemi, co jest swego rodzaju motywem dekreacji w przygotowaniu na wyjścia Boga. Drugą rzeczą, na którą należy zwrócić uwagę, jest to, że Exodus należy postrzegać jako odkupienie,

a mianowicie, że Bóg odkupuje, Bóg uwalnia lub wyzwala swój lud spod obcego ucisku, a to stanie się ważnym modelem, stanie się ważnym tłem dla koncepcji odkupienia w innych miejscach Starego Testamentu i w Nowym Testamencie. Przyjrzymy się bliżej tematowi odkupienia, gdy zajmiemy się biblijno-teologicznym tematem zbawienia w Nowym Testamencie, ale wspomnimy o nim kilkakrotnie w trakcie tej dyskusji w związku z Exodusem.

Tak więc Exodus należy postrzegać jako odkupienie, wyzwolenie, uwolnienie ludu Bożego z niewoli. Tak więc ludzie są rozumiani jako zniewoleni pod uciskiem, a Exodus jest zatem wyzwoleniem lub odkupieniem, uwolnieniem ludu z jego sytuacji niewoli, szczególnie tutaj, niewoli pod obcym ciemiężycielem i obcym władcą. Tak więc pamiętaj, że tematem Exodusu jest odkupienie i uwolnienie ludu.

Teraz, jest wiele innych rzeczy, które moglibyśmy powiedzieć o Exoduse, ale mnie interesują przede wszystkim te motywy, które zostaną rozwinięte w Nowym Testamencie. Ostatnią rzeczą, którą należy powiedzieć o Exoduse, jest to, że oznacza on i, w pewnym sensie, jest punktem kulminacyjnym potężnych i potężnych czynów Boga w historii. Tak więc, mówiliśmy wcześniej o fakcie, że teologia biblijna jest wyraźnie zakorzeniona w historii.

To nie jest po prostu literatura, ale teologia biblijna ma swoje korzenie w historycznych czynach Boga, Jego odkupieńczych czynach historycznych ze strony Jego ludu. To jeden z najważniejszych przykładów, w których Bóg wkracza w historię, aby ratować i wyzwolić swój lud w kontekście historii uciskanej przez obcy naród. A Bóg, pamiętając o swoim przymierzu ze swoim ludem, interweniuje w historii, aby łaskawie podjąć inicjatywę zademonstrowania swojej potężnej mocy poprzez ratowanie swojego ludu.

A swoją drogą, jako swego rodzaju dygresja, nie zajmowaliśmy się wyłącznie tematem Boga jako biblijnym tematem teologicznym, ani nie będziemy tego robić wyłącznie, ale mam nadzieję, że zdaliście sobie sprawę, że temat Boga leży u podstaw praktycznie wszystkiego, co powiedzieliśmy, gdy omawialiśmy tematy takie jak królestwo Boże lub przymierze, które Bóg zawiera ze swoim ludem. Wszystko, o czym mówiliśmy, zakłada istnienie Boga. Zakłada inicjatywę Boga, Jego łaskawe czyny, Jego moc, Jego królewskość, Jego panowanie, Jego kreatywną inicjatywę i moc oraz Jego zamiar zamieszkania ze swoim ludem.

Wszystko, na co patrzymy, zakłada, że u jego podstaw leży sam Bóg. I tak oto widzimy Boga działającego w historii i podejmującego inicjatywę, by zademonstrować swoją potężną moc, ratując i interweniując, by uwolnić swój lud od cierpienia i ucisku. Z tego powodu exodus prawdopodobnie staje się fundamentalnym aktem identyfikującym lud Boży.

Staje się to aktem, który staje się fundamentem ich tożsamości. Jako ludu Bożego i tego, kim są. Myślę, że to bardzo wyraźnie pokazuje exodus.

Po przeczytaniu historycznego sprawozdania z exodusu i działania Boga w celu odkupienia swojego ludu, interwencji w historię, przez resztę Starego Testamentu, odkrywamy, że exodus staje się paradygmatem działania Boga w imieniu swojego ludu, dla potężnego wyzwolenia swojego ludu. I często znajdujemy w całym Starym Testamencie polecenia, że exodus ma być wielokrotnie wspomniany. Często staje się również fundamentem dla innych aktów Boga lub dla odpowiedzi ludu.

Tak więc na przykład kilka rozdziałów dalej, po Wyjścia 15 i pieśni Mojżesza, kilka rozdziałów dalej odkrywamy, że Bóg teraz, po przeprowadzeniu ludu przez Morze Czerwone i ich wędrówce przez pustynię, Bóg zaczyna teraz, poprzez ustanowienie swojego przymierza za pośrednictwem Mojżesza, tego, co często nazywamy Przymierzem Mojżeszowym lub Starym Przymierzem, zgodnie z Księgą Hebrajczyków. W rozdziale 20 Bóg zacznie teraz udzielać swoich przykazań swojemu ludowi do przestrzegania i warunków swojego przymierza. Rozdział 20 Księgi Wyjścia jest dobrze znaną sekcją zawierającą Dziesięć Przykazań Dekalogu, które w pewnym sensie stanowią podstawę przykazań Boga dla swojego ludu.

Ale zwróć uwagę na wersety 1 i 2. I Bóg wypowiedział wszystkie te słowa. To będzie reszta rozdziału 20. Ja jestem Pan, twój Bóg, który cię wyprowadził z Egiptu, z ziemi niewoli.

A potem, co się stanie dalej, to będzie Dziesięć Przykazań. Nie będziesz miał innych bogów przede mną. Nie będziesz czynił sobie obrazu.

Nie będziesz nadużywał imienia Pana, Boga twego. Pamiętaj o szabacie, itd., itd. Teraz, co jest w tym znaczące, to to, że zanim Bóg wyda rozkazy swojemu ludowi, opiera to na swoim łaskawym akcie wyzwolenia w Księdze Wyjścia.

Tak więc Bóg nie wzywa swojego ludu, aby w jakiś sposób działał przed Nim i, w pewnym sensie, zasłużył na Jego łaskę, ale opiera swoje przykazania na swoim wcześniejszym łaskawym akcie wyzwolenia. Ale najważniejsze jest to, że Exodus stanowi podstawę przykazań, które Bóg teraz daje swojemu ludowi, wchodząc z nim w przymierze. Inny tekst, znowu, po prostu pokazuje znaczenie, jakie wydarzenie Exodusu miało mieć dla ludu Bożego w 1 Królów 8 i wersecie 51.

Ponownie, podaję tylko próbkę tekstów. 1 Królów 8 i wersecie 51, cofnę się i przeczytam 50. I przebac ludowi twemu, który zgrzeszył przeciwko tobie, przebac wszystkie przestępstwa, które popełnił przeciwko tobie, i spraw, aby ich ciemiężcy okazali im miłosierdzie, bo oni są twoim ludem i twoim dziedzictwem, których wyprowadziłeś z Egiptu z tego pieca do wytopu żelaza.

Tak więc wezwanie Salomona do Boga, aby przebaczył jego ludowi, opiera się na fakcie, że to on jest jego ludem, którego wyzwolił z niewoli w Egipcie. Księga Powtórzonego Prawa, rozdział 26, werset 8. Cofnę się i przeczytam werset 6. Ale Egipcjanie źle nas traktowali i sprawiali, że cierpieliśmy, poddając nas ciężkiej pracy. Wtedy wołaliśmy do Pana, Boga naszych przodków, a Pan usłyszał nasz głos i zobaczył naszą nędzę, trud i ucisk.

Tak więc Pan wyprowadził nas z Egiptu potężną ręką i wyciągniętym ramieniem z wielkim przerażeniem i znakami i cudami. Następnie, w wersecie 9, przyprowadził nas do tego miejsca i dał nam tę ziemię, ziemię płynącą mlekiem i miodem. Tak więc ponownie, Exodus należy zapamiętać jako swego rodzaju wydarzenie założycielskie, które następnie osiąga punkt kulminacyjny, gdy Bóg sprowadza ich do ziemi, którą obiecał im Abrahamowi, Księga Rodzaju 12, gdzie Bóg następnie ustanawia swoją świątynię, aby zamieszkać pośród nich.

Jeśli mogę wymienić kilka innych tekstów, Psalmi są pełne przykładów Exodusu jako fundamentalnego wydarzenia w życiu ludu Bożego i demonstracji potężnej mocy Boga w wybawianiu ludu Bożego. Więc znowu, to jest coś, na co mieli spojrzeć wstecz i co mieli zapamiętać. Więc w Psalmie 77, wersecie 11, przypomnę sobie czyny Pana.

Tak, będę pamiętał Twoje cuda z dawnych czasów. Do wersetów 14, 15 i 16, jesteś Bogiem, który dokonuje cudów. Ukazujesz swoją moc wśród ludzi swoim potężnym ramieniem.

Odkupiłeś swój lud, potomków Jakuba i Józefa, odniesienie do Exodusu, i zauważ język odkupienia. Woda cię ujrzała, Morze Czerwone, Boże, woda cię ujrzała i wiła się. Głębiny zostały zatrzęsione. Tak więc ponownie Psalmi demonstrują potężną moc Boga w Exodusie.

Wiersz 19 tego samego Psalmu, Twoja ścieżka prowadziła przez morze, Twoja droga przez potężne wody, chociaż Twoich śladów nie było widać. A potem, w wersecie 20, prowadziłeś swój lud jak trzodę ręką Mojżesza i Aarona. Rozdział 78, zaraz następny, 78:12 i 13.

On uczynił cuda na oczach ich przodków w ziemi egipskiej, w regionie Soan. Rozdzielił morze i przeprowadził ich. Sprawił, że woda stanęła jak mur, a potem prowadził ich obłokiem w dzień i światłem ognia przez całą noc.

Tak więc Psalm, który opowiada o potężnych czynach Boga i działa w imieniu swojego ludu. Wiele z tych Psalmów to często lista, rodzaj przeglądu Starego Testamentu, lista przypomnień o tym, jak Bóg działał w imieniu swojego ludu. Zazwyczaj można w nich znaleźć odniesienie do Księgi Wyjścia.

Psalm 66 i wersety pięć i sześć, przyjdź i zobacz, co Bóg uczynił, Jego niesamowite dzieła dla ludzkości. A oto jedno, On zamienił morze w suchy ląd. Przechodzą przez wody pieszko, przyjdźmy, radujmy się w Nim.

Zauważ, że w większości tych Psalmów wyschnięcie morza, aby ludzie mogli przejść na drugą stronę, staje się kluczowym elementem opisu Exodusu. Zobaczymy, że staje się to ważne, gdy zaczniemy później przyglądać się nowemu lub drugiemu Exodusowi. I wreszcie, jeszcze jeden w Psalmach, Psalm 105 i wersety 23 do i następane, zaczynając od wersetu 23.

A Izraelu, znowu, to jest Psalm Boga, który ma być chwalony, ponieważ pamiętał o swoim przymierzu ze swoim ludem. I ma być chwalony z powodu swoich cudownych czynów. Mają mówić ludziom, śpiewać chwałę i opowiadać o jego cudownych czynach, Psalm 105 werset drugi.

A potem, zaczynając od wersetu 23, Izrael wkroczył do Egiptu. Jakub przebywał jako cudzoziemiec w krainie Chama. Pan uczynił swój lud płodnym.

Uczynił ich zbyt licznymi dla ich wrogów. Zauważcie link do Księgi Rodzaju 1, 26 i 27, których serca zwrócił ku nienawiści do swojego ludu, aby spiskowali przeciwko swoim sługom. Posłał Mojżesza, swojego sługę, i Aarona, którego wybrał.

Oni czynią znaki wśród nich, Jego cuda w ręku Chama. Zesłał ciemność i uczynił ziemię ciemną, bo gdyby nie zbuntowali się przeciwko Jego słowom. On zamienił ich wodę w krew, powodując, że ich ryby wyginęły.

Ich ziemia roiła się od żab. Zauważ wszystkie odniesienia do plag. A potem przejdę do wersetu 36; wtedy zabił wszystkich ich pierworodnych tej ziemi, ich pierwsze owoce męskości.

Wyprowadził Izraela obładowanego srebrem i złotem. A spośród ich plemion nikt się nie zachwiał. Egipt cieszył się, gdy odchodzili, bo strach przed Izraelem padł na nich.

Zatem zauważ długość w tym Psalmie, długość przestrzeni poświęconej Exodusowi. Ale jeśli możemy przejść do jeszcze jednej sekcji, podaj kilka przykładów, ponieważ przygotowuje nas to do spojrzenia na rozwój Nowego Exodusu w Starym Testamencie. Znajdujemy również tekst prorocki badający lub przypominający Exodus jako wydarzenie założycielskie, jako potężny czyn Boga w imieniu jego ludu.

Więc, Jeremiasz rozdział 32, werset 21. I to jest w kontekście modlitwy Jeremiasza, werset 21. Cofnę się i przeczytam werset 20.

Czynisz znaki i cuda w Egipcie, odnosząc się do plag, i kontynuujesz je do dnia dzisiejszego w Izraelu wśród całej ludzkości, i zyskałeś sławę, która jest nadal Twoja.

Wyprowadziłeś swój lud Izraela z Egiptu znakami i cudami mocną ręką i wyciągniętym ramieniem z wielkim strachem. Izajasz rozdział 11.

Zobaczymy nie tylko Jeremiasza, ale także Izajasza rozdział 11. Księga Izajasza jest prawdopodobnie najbardziej znaczącą księgą, jeśli chodzi o rozwijanie tematu nowego Exodusu lub drugiego Exodusu, o czym porozmawiamy za chwilę. Ale w rozdziale 11 i wersetach 15 i 16 Pan osuszy Zatokę Morza Egipskiego.

Z palącym wiatrem przetoczy swą rękę nad rzeką Eufrat. Rozdzielą ją na siedem strumieni, aby każdy mógł przejść w sandałach. Będzie droga dla resztek jego ludu, która pozostała z Asyrii, taka jak była dla Izraela, gdy wyszedł z Egiptu.

Więc zauważ, że już w Izajasza 11 zaczynamy widzieć pierwsze Exodus, gdy mówi, jak było dla Izraela, gdy wychodzili z Egiptu, jako model tego, jak Bóg będzie działał ponownie dla swojego ludu. Innym jest Ozeasz rozdział 11, werset pierwszy, z Egiptu, wezwałem mojego syna. Ponownie, to jest w kontekście.

Przyjrzymy się temu wersetowi nieco bardziej szczegółowo w związku z jego użyciem w Ewangelii Mateusza. Ale w Ozeasza 11, znajdujemy w tej otaczającej sekcji, ponownie proroka przypominającego, co Bóg uczynił dla swojego ludu. Izrael, jako syn Boży, został teraz uratowany lub wyzwolony z Egiptu.

Tak wyraźnie, i moglibyśmy spojrzeć na wiele innych tekstów. Właśnie spróbowałem przytoczyć niektóre z nich. Ale z późniejszej historii, z Psalmów i do tekstu prorockiego, odkrywamy, że Exodus odgrywa kluczową rolę w odkupieniu go przez Boga i zbawieniu Jego ludu.

Bóg działał z całą swoją mocą i potęgą, swoim wyciągniętym ramieniem, aby uratować swój lud z niewoli i ucisku i wprowadzić go w przymierze z Nim samym. Teraz, jak zauważyłem, zwłaszcza teksty prorockie, ale zasugerowałbym wszystkie te teksty, które przyjrzałem się tej koncepcji Exodusu stającego się paradygmatem tego, jak Bóg, potężny Bóg działa w imieniu swojego ludu, wydarzenie założycielskie tożsamości Izraela jako ludu Bożego, którego wyzwolił i uratował, staje się modelem lub wzorem dla prorockich oczekiwań nowego lub większego Exodusu. Tak więc jedną z rzeczy, które znajdujemy u proroków, jest to, że jednym z najbardziej charakterystycznych sposobów, w jaki przyszłe wyzwolenie jego ludu przez Boga jest opisane jako drugi lub nowy lub większy Exodus wzorowany na pierwszym.

Tak więc, można to niemal zrozumieć w języku typologii lub analogii w ten sam sposób, w jaki Bóg wybawił i uwolnił swój lud, Izrael, z ucisku i niewoli. Raz jeszcze, Bóg wybawi i uwolni swój lud z ucisku i niewoli, to jest wygnanie. Tak więc prorocy zwracają się do Izraela, jako do kogoś, kto ma zamiar udać się na wygnanie lub na wygnanie i teraz wyobrażają sobie to wygnanie.

Pamiętaj, kiedy północny naród Izraela udał się na wygnanie, południowy naród Juda nieco później udał się na wygnanie, a ten okres wygnania był postrzegany jako okres ucisku lub cierpienia, a Bóg zamierzał odkupić i uratować swój lud raz jeszcze, tak jak zrobił to w pierwszym Wyjściu. I zasugerowałbym, że związek jest prawdopodobnie czymś więcej niż tylko analogią lub podobieństwem, lub pierwsze Wyjście w pewnym sensie dostarcza analogii do tego, co wydarzy się ponownie. Ale pierwsze Wyjście staje się faktycznie typem tego, jak Bóg ponownie wyzwoli swój lud następnym razem.

I tak Exodus staje się, jak widzieliśmy w Psalmach, a nawet w literaturze historycznej, Exodus staje się tak ważny, że prorocy teraz wyobrażają sobie przyszłe zbawienie, przyszłe wyzwolenie ludu Bożego z wygnania w języku Exodusu i terminach Exodusu. I prawdopodobnie, chociaż moglibyśmy przejrzeć szereg tekstów u proroków, w Jeremiaszu są wskazówki na to w kilku miejscach, w tym u niektórych proroków pomniejszych. Prawdopodobnie znajdujemy to u Ezechiela, nawet w tej sekcji, rozdziale 36, przez cały 48.

Ten ruch ratowania ludzi, ustanawiania z nimi relacji przymierza, sprowadzania ich z powrotem do ziemi i ustanawiania przez Boga swojego mieszkania pośród nich jest opisany w 40 do 48. Ten wzór jest wzorem Exodusu, ponownie, przywrócenia, wybawienia, przywrócenia i stworzenia, a następnie dania im ziemi i ustanowienia mieszkania Boga. To jest wzór ustanowiony w Exodusie.

Ponownie, to osiąga punkt kulminacyjny w Księdze Wyjścia 15 w Pieśni Mojżesza, sekcji, którą właśnie przeczytaliśmy wcześniej. Ale prawdopodobnie starotestamentowym tekstem prorockim, który opisuje powrót z wygnania, zbawienie i ratowanie ludu Bożego z ucisku na wygnaniu, bardziej niż jakikolwiek inny prorok jest Księga Izajasza, szczególnie rozdziały od 40 do 55. Było wiele prac w formie artykułów i sekcji ksiąg i książek, które poruszają kwestię użycia przez Izajasza Wyjścia lub nowego motywu Wyjścia Izajasza lub nowego tematu Wyjścia.

I zobaczymy, że nowy temat Exodusu Izajasza staje się kluczowy dla zrozumienia kilku tekstów w Nowym Testamencie, które rozwijają motyw Exodusu. Ale Exodus, przepraszam, Izajasz 40 do 55, który znowu jest Izajaszem 40 do 55, odnoszącym się do sytuacji Izraela, gdy jest na wygnaniu, wciąż i wciąż wyobrażając sobie ich powrót z wygnania, wyzwolenie Boga, interwencję i wyzwolenie jego ludu z wygnania w wypełnieniu obietnic danych Abrahamowi i Jego zamiarze sprowadzenia ich z powrotem do ziemi, wyobrażając to sobie w kategoriach Exodusu. Ponownie, nie mamy czasu, aby przyjrzeć się wszystkim tekstom, ale chcę przyjrzeć się niektórym z nich tylko raz jeszcze, ponieważ ważne jest, aby móc zacząć formułować Izajaszowe rozumienie wyzwolenia ludu Bożego jako nowego Exodusu, szczególnie w przygotowaniu do użycia tego motywu w Nowym Testamencie.

Kilka z tych tekstów, które przeczytam i skomentuję bardzo krótko, to w rzeczywistości teksty, które pojawią się parę razy w samym Nowym Testamencie. Punktem wyjścia byłby rozdział 40 i wersety od 3 do 5. Izajasz rozdział 40, wersety od 3 do 5. Pocieszajcie, pocieszajcie mój lud, mówi wasz Bóg. Mówcie czule do Jerozolimy i ogłaszajcie jej, że jej ciężka służba została wypełniona, że jej grzechy zostały odkupione, że otrzymała z ręki Pana podwójną karę za wszystkie swoje grzechy.

Głos jednego wołającego na pustyni przygotowuje drogę Panu. Wyprostujcie na pustyniach gościniec dla naszego Boga. Każda dolina będzie podniesiona, każda góra i pagórek obniżone.

Nierówny grunt stanie się równy, nierówne miejsca równiną, a chwała Pana zostanie objawiona. I wszyscy ludzie zobaczą to razem, bo usta Pana przemówiły. To tekst, który staje się ważny w Nowym Testamencie, ale tekst, który rezonuje z wieloma tematami exodusu i przedstawia powrót ludu z wygnania do ich ziemi jako nowy exodus.

Ponownie, jest to wypełnienie pierwotnego exodusu, kiedy Bóg wyprowadził swój lud z niewoli do Egiptu. Po prostu przeskakuję przez kilka sekcji, rozdziały 42 i wersety od 15 do 16. Zniszczę góry i pagórki i wysuszę całą ich roślinność.

Zamienię rzeki w wyspy i osuszę stawy. Poprowadzę niewidomych drogą, której nie znają, po nieznanym ścieżkach. Poprowadzę ich.

Przed nimi ciemność obrócę w światłość, a miejsca nierówne uczynię gładkimi. Oto, co uczynię. Nie opuszczę ich.

Zwróć uwagę na język osuszania rzek i osuszania stawów, a także, ponownie, na tworzenie im drogi do przekroczenia i wejścia do ich ziemi. Odnosi się to do Izraelitów powracających do swojej ziemi po wygnaniu w obcym kraju w niewoli.

Rozdział 43 i wersety od 16 do 19. To mówi Pan. Ponownie opisuje dzień, w którym Bóg zainterweniuje w imieniu swojego ludu i wyprowadzi go z wygnania z powrotem do ich ziemi.

Tak mówi Pan. Ten, który utorował drogę przez morze, ścieżkę przez potężne wody. Jest to odniesienie do pierwotnego wydarzenia exodusu, kiedy Bóg, część Morza Czerwonego, i ludzie przeszli na suchy ląd.

Wiersz 17, który wyciągnął rydwany i konie, armię i posiłki razem, i leżeli tam, aby nigdy nie powstać, zgaszeni, zdmuchnięci jak knot. Odniesienie do zniszczenia armii faraona. Ale potem autor kontynuuje i mówi, zapomnij o dawnych rzeczach.

Nie rozpamiętuj ich. Zobacz, ja czynię coś nowego. Teraz to wyrasta.

Czy nie dostrzegacie tego? Czynię drogę na pustyni i strumienie na pustkowiu. Teraz zauważcie ponownie, że to autor sprawia, że, co ciekawe, po przywołaniu wszystkich tych opowieści gdzie indziej w Starym Testamencie, pamiętają o exodusie, przypominają go. Teraz autor mówi, zapomnijcie o tych rzeczach.

Teraz robię coś nowego. Ponownie, nie sędzę, że chodzi o to, aby wyrzucili to z głowy i nigdy więcej o tym nie myśleli ani nie pamiętali. Ale autor zestawia wielkość tego nowego exodusu, podczas gdy pierwszy będzie błady w porównaniu.

Bóg zamierza zrobić coś jeszcze większego. Bóg zamierza dokonać nowego exodusu, który jest jeszcze większy niż ten, w którym wyprowadził lud z Egiptu i przez Morze Czerwone i unicestwił armię faraona. A potem jeszcze jeden, rozdział 51, moglibyśmy przyjrzeć się wszelkiego rodzaju innym, ale rozdział 51 i wersety od 9 do 11, znowu w kontekście Boga ratującego, odkupującego i przywracającego swój lud z powrotem do ziemi wygnania, mówi, obudź się, obudź ramię Pana.

Zauważ niektóre z tych wersetów, które czytamy w Psalmach i gdzie indziej, które odnoszą się do wyciągniętego ramienia Boga, potężnego ramienia Boga. Przebudź się, przebudź ramię Pana, przyodziej się w siłę. Przebudź się jak za dni minionych, jak za dawnych pokoleń.

Jakie dni ma na myśli? Jakie pokolenia? Czy to nie ty pokroiłeś Rahab na kawałki, przebiłeś potwora na wylot? Czy to nie ty wysuszyłeś morze, wody wielkiej otchłani, utworowałeś drogę w głębinach morza, aby odkupieni mogli przejść? Ci, których Pan uratował, powrócą; wejdą do Syjonu ze śpiewem, radość wieczna ukoronuje ich głowy, radość i wesele ich dosięgną, a smutek i wzdychanie uciekną. Więc zauważ ponownie porównanie między autorem, który zasadniczo prosi Boga, aby obudził swoje ramię i siłę, to samo ramię i siłę, które wyzwoliły lud z pierwszego exodusu. Teraz wzywa do ponownego działania, do wyzwolenia swojego ludu w nowym exodusie, wzorowanym na pierwszym, gdzie Bóg ponownie przyprowdzi swój lud. Wysuszy morze, metaforyczne morze, które zagraża ludowi Bożemu.

Zauważ powiązanie z Rahab, która jest swego rodzaju symbolicznym potworem zła. Targum Izajasza, aramejska parafraza Izajasza 51, faktycznie nazywa Rahab. Rahab znów była rodzajem smoka, bestii, postaci węża, bestialskiej postaci, która była symbolem zła i chaosu.

To był potwór morski. Targum Izajasza nazywa Rahab faraonem. Morze było więc postrzegane jako groźne i szkodliwe.

Była to bariera dla ludu Bożego, uciekająca przed złem, uciskiem i śmiercią, a także przekraczająca ich ziemię, gdzie panowała radość, wesele i wesele. Teraz autor

ponownie wyobraża sobie nowy exodus, w którym potężne ramię i siła Boga uratowały ich przed pierwszym exodusem od faraona, a morze ponownie działałoby w imieniu jego ludu. Teraz, jak powiedziałem, jest kilka innych tekstów w Księdze Izajasza, które moglibyśmy przejrzeć, jak również inne teksty prorockie, ale myślę, że są to najwyraźniejsze i najczęstsze przykłady nowego exodusu w Starym Testamencie.

Zatem znaczenie tego wszystkiego raz jeszcze polega na tym, że przyszłe wyzwolenie ludu Bożego z wygnania jest teraz wzorowane na pierwszym exodusie. Ponieważ, ponownie, prawdopodobnie istnieje typologiczna relacja. Odkupienie ludu Bożego w pierwszym exodusie było rodzajem oczekiwania na większy akt odkupienia, większy exodus, w którym Bóg wyzwoli swój lud z wygnania w nowym akcie, nowym exodusie.

I przywróci swój lud do ich ziemi w przymierzu z nimi. Będzie ich Bogiem. Oni będą jego ludem.

On zamieszka pośród nich. Teraz, to również tylko na krótko, zanim przejdziemy do dowodów Nowego Testamentu, aby pokazać, jak podejmuje on exodus, pierwotny exodus, ale szczególnie ten Nowy Testament lub ten nowy motyw exodusu, szczególnie z Izajasza. Ostatnią rzeczą do powiedzenia jest to, że motyw exodusu wpisuje się również w szerszy temat grzechu i wygnania.

Widzimy więc, że począwszy od Ogrodu Eden, temat grzechu prowadzi do wygnania. I znajdujemy, w istocie, ten wzór stworzenia, grzechu, wygnania i przywrócenia. Widzimy to przede wszystkim w Ogrodzie Eden.

Tak więc Bóg stwarza ludzkość, potem grzeszy, a oni zostają wygnani z Ogrodu. Następnie znajdujemy przywrócenie zaczynające się od narodu Izraela, gdzie Bóg zaczyna odtwarzać i przywracać nowy lud Boży przez Abrahama. Jednak już widzieliśmy, że nie wiedzie im się lepiej. Izrael również grzeszy; oni również zostają wygnani z ziemi, ale teraz Bóg obiecuje w prorokach przywrócenie swojego ludu.

Zatem znaczenie wygnania jest takie, że Izrael jest na wygnaniu, w niewoli z powodu swojej grzeszności, a to również oznacza wykluczenie, wykluczenie z obecności Boga i zerwanie relacji przymierza. Następnie wyzwolenie z wygnania, szczególnie w prorockim tekście Starego Testamentu, który omawialiśmy, jest postrzegane jako nowy exodus. Przywrócenie można również postrzegać jako nowe stworzenie.

Ale chcę podkreślić, że nowy exodus jest częścią tego motywu grzechu, wygnania i przywrócenia, który widzimy. Tak jak Izrael był w niewoli w Egipcie, tak teraz jest na wygnaniu w Egipcie i zostaje z tego wygnany. Znajdujemy proroków Starego Testamentu wyobrażających sobie Izrael na wygnaniu z powodu grzechu i gotowych do przywrócenia w nowym akcie exodusu.

Więc to prowadzi nas do Nowego Testamentu i chcę kontynuować, patrząc na Ewangelie, a potem krótko na Dzieje Apostolskie, a potem na literaturę Pawła, być może kilka innych tekstów poza Pawłem, a potem zakończymy na Księdze Objawienia i zobaczymy, jak rozwija nowy motyw wyjścia. Więc będziemy postępować zgodnie z porządkiem kanonicznym. I znowu, po prostu podam próbkę tekstów, tych, które uważam za dość jasne lub w których nowy motyw wyjścia może pomóc rzucić światło na tekst.

Jest wiele innych, do których moglibyśmy się odwołać i zauważyć, ale ja skupię się na tych, które uważam za najbardziej widoczne. Tak więc punktem wyjścia do zrozumienia rozwoju Nowego Testamentu w kwestii exodusu lub nowego motywu exodusu są Ewangelie. I chcę zacząć od Mateusza.

Moim zdaniem, bardziej niż jakakolwiek inna Ewangelia, z wyjątkiem być może Marka, wraz z Markiem, Mateuszem i Markiem, rozwija nowy motyw exodusu bardziej niż jakakolwiek inna Ewangelia. W rzeczywistości, gdy zaczynasz od rozdziału 1 Ewangelii Mateusza, już, jak wspomnieliśmy o tym fragmencie wcześniej, ale w rozdziale 1 i wersecie 1, jest tak, jakby autor już przygotował cię do czytania Ewangelii Mateusza jako zakończenia historii Izraela, lub prawie jako pewnego rodzaju rekapitulacji historii Izraela, lub przynajmniej do czytania w powiązaniu z historią Izraela. Jezus jest synem Dawida, synem Abrahama.

Nie możesz przeczytać reszty Ewangelii Mateusza bez pewnej wiedzy o historii Starego Testamentu, którą Jezus, według relacji Mateusza, zamierza teraz dokończyć i doprowadzić do wypełnienia. A to, co faktycznie dzieje się w rozdziałach 1 i 2 Ewangelii Mateusza, to wiele rzeczy, które się dzieją. Myślę, że Mateusz odnosi się do wielu tekstów ze Starego Testamentu.

On wyraźnie cytuje kilka, ale myślę, że nawiązuje do kilku więcej. Ale pośród wszystkich starotestamentowych aluzji, cytatów i opowieści, które Mateusz wplata w swoją narrację, aby opisać Jezusa i przedstawić Jezusa, jedną z nich jest relacja z Exodusu. I szczególnie w rozdziale 2 Ewangelii Mateusza znajdujemy Jezusa przedstawionego szczególnie, myślę, zarówno jako, i to jest interesujące, co robi Mateusz. Jezus wydaje się być czymś w rodzaju nowego Mojżesza, nawet jeśli nie jest to dominujący temat, jak niektórzy czasami twierdzą.

To przynajmniej jeden z tematów, które Mateusz chce przekazać, że Jezus funkcjonuje jako nowy Mojżesz w rozdziale 2. Nie sposób więc nie zauważyć aluzji do Mojżesza, sięgających aż do rozdziału 1 Ewangelii Mateusza, gdzie Józefowi nakazano nadać imię Dzieciątku Jezus, ponieważ uratuje ono swój lud od grzechów. Oto więc wybawiciel, który uratuje swój lud od niewoli grzechu. I znowu, niezależnie od tego, czy się z nim całkowicie zgadzasz, czy nie, NT Wright był jednym z tych, którzy

twierdzili, że przynajmniej niektórzy Izraelici, niektórzy żydowscy pisarze w pierwszym wieku, uważali, że nadal są na wygnaniu.

A teraz Jezus jest tym, który wybawi swój lud z wygnania, ale wygnania o wiele gorszego niż tylko ucisk pod obcym narodem, ale wygnania niewoli grzechu. Teraz Jezus jest tym, który uratuje swój lud i uczyni to, co uczynił Mojżesz, a wtedy wybawi swój lud z jego grzechów. Teraz wybawi ich z wygnania.

Tak więc już w rozdziale 1, oto ten, który wyzwoli swój lud z wygnania, wybawiciel lub zbawiciel podobny do Mojżesza. A potem w rozdziale 2, znajdujemy Jezusa w pewnym sensie połączonego z innymi obrazami Mojżesza. Jest tym, który zostaje uratowany pośród innego króla, niegodziwego, uciskającego króla, Heroda, który podobnie jak faraon postanawia zabić wszystkich chłopców w wieku dwóch lat i młodszych, ponieważ chce mieć pewność, że otrzyma Jezusa, tego nowego króla, którego Herod uważa za zagrożenie dla swojego tronu.

Tak więc odniesienie do Heroda, który postanowił zabić wszystkich chłopców w wieku dwóch lat i młodszych w Betlejem i okolicznych regionach, wyraźnie przypomina ten sam czyn faraona z Księgi Wyjścia. Jest jeszcze inne bardzo interesujące odniesienie w rozdziale 2 i wersecie 20 Ewangelii Mateusza. Kiedy Herod umiera, anioł ukazuje się Józefowi w Egipcie i mówi: Wstań, weź dziecko i jego matkę i idź do ziemi Izraela, bo ci, którzy chcieli odebrać życie dziecku, umarli.

Co jest interesującym zwrotem. Ten język pochodzi wprost z Księgi Wyjścia. Pamiętaj, jak Mojżesz, zanim wrócił, by wyzwolić Izraelitów z Egiptu, uciekł, ponieważ zabił Izraelitę i bał się o jego życie?

A te słowa, ci, którzy próbowali odebrać mu życie, są martwi, pochodzą wprost z Księgi Wyjścia. Tak więc autor nawiązuje do wydarzeń z życia Mojżesza, aby przedstawić Jezusa, myślę, jeśli nie dominujący temat, to przynajmniej jeden z tematów, jako nowego Mojżesza, wybawiciela w typie Mojżesza, który uratuje i zbawi swój lud. Ale Jezus również, w pewnym sensie, podsumowuje historię samego Izraela.

Tak więc nie jest on tylko przedstawiany jako Mojżesz, nowy Mojżesz, ale także podsumowuje i ucieleśnia historię samego Izraela. Tak więc w ten sam sposób, w jaki Izrael schodzi do Egiptu, a następnie Bóg wzywa ich z Egiptu, znajdujemy to również w wersach 12 i następnym. Gdy odeszli, anioł Pański ukazał się Józefowi we śnie, wstał, wziął dziecko i jego matkę i uciekł do Egiptu.

Zostań tam, aż ci powiem, bo Herod będzie szukał dziecka, aby je zabić. Wstał więc, wziął dziecko i jego matkę w nocy i udał się do Egiptu. I tak wypełniło się to, co Pan powiedział przez Izajasza, przepraszam, przez proroka, to jest werset 15, z Egiptu wezwałem syna mego.

Później, w wersecie 19, Maryja i Józef zabierają Jezusa z Egiptu do Nazaretu. Ale ten ruch do Egiptu, a następnie z Egiptu, jest postrzegany jako wypełnienie tekstu Starego Testamentu w rozdziale 2 i wersecie 15. Tak więc Jezus jest postrzegany ponownie jako rekapitułujący lub ucieleśniający historię Izraela wyprowadzonego z Egiptu.

Więc w rozdziale 2 Ewangelii Mateusza, myślę, że autor jakby w pewien sposób strukturyzuje swoją opowieść o nowym Exodusie. Jezus jest wybawicielem podobnym do Mojżesza, który wyprowadzi swój lud z Egiptu. Sam Jezus uosabia Izrael, ratunek Izraela z Egiptu, myślę, zamierzając pokazać, co zamierza zrobić dla swojego ludu.

Teraz zamierza nie tylko ucieleścić ratunek Izraela z Egiptu, ale także działać w nowym Exodusie, gdzie zacznie ratować swój lud od jego grzechów. Wyzwoli ich z wygnania w nowym Exodusie. Pozwólcie mi się zatrzymać i powiedzieć coś o tym interesującym cytacie z Ewangelii Mateusza 2.15: Z Egiptu wezwałem mojego syna.

To jest bezpośredni cytat z Ozeasza rozdział 11, wersecie 1. Trudność w Ozeasza 11, wersecie 1 polega na tym, że kiedy czytasz ten tekst, czytając Ozeasza 11:1, nie jest to jasne. Przynajmniej w tym wersecie nie jest jasne, że jest to proroctwo lub przepowiednia. Wydaje się, że to po prostu relacja, wydaje się, że to po prostu opis tego, co Bóg uczynił dla swojego ludu w pierwszym Wyjściu. Mówi, gdy Izrael był dzieckiem, umiłowalem go i z Egiptu wezwałem mojego syna.

Wiersz 2, ale im bardziej byli wzywani, tym bardziej odchodzili ode mnie. Składali ofiary Baalom i palili kadzidło posągom. To ja uczyłem Efraima chodzić, biorąc ich za ramiona, ale oni nie zdawali sobie z tego sprawy.

Wygląda więc na to, że jest to po prostu historyczny opis tego, co Bóg zrobił swojemu ludowi, a mimo to zbuntowali się. Pytanie brzmi, jak Mateusz odnosi to do Jezusa Chrystusa i dlaczego Mateusz to robi? Jak ten tekst odnosi się do Chrystusa, skoro, mimo że jest to tekst proroczy, nie wydaje się być bezpośrednią przepowiednią przyjscia Chrystusa? Cóż, dwie rzeczy. Po pierwsze, wydaje mi się, zwłaszcza gdy czytasz rozdział 4, właściwie koniec rozdziału 3, chrzest Jezusa, koniec Ewangelii Mateusza 3, kiedy chrzest Jezusa, a następnie rozdział 4:1-11, kuszenie Jezusa.

Jest również jasne, że Jezus Chrystus jest Synem. Pamiętaj, że kiedy jest ochrzczony, to jest mój umiłowany Syn, w którym mam upodobanie, cytując ze Starego Testamentu, Psalmów i Izajasza, tekst Dawidowy. Tak więc, to jest mój Syn, a następnie w rozdziale 4:1-11, Syn zostaje wystawiony na pokuszenie.

Został wyprowadzony na pustynię i pierwsze dwa kuszenia Szatana. Jeśli jesteś Synem Bożym, jeśli naprawdę jesteś Synem, zrób to. Oczywiście, Jezus się opiera, jak

widzieliśmy, ale sednem sprawy jest to, że Mateusz po raz kolejny uosabia i podsumowuje historię Izraela.

Podobnie jak Izrael był Synem, Wyjścia 4:22 i 23, sprawdź to kiedyś, czytaliśmy to wcześniej, ale tak samo jak Izrael był Synem, teraz Jezus Chrystus jest większym Synem, który wypełnia cele i przeznaczenie Izraela. Dlatego to, co dotyczy Izraela, może również dotyczyć Jezusa. W tym sensie, że Izrael był Synem, teraz znajdujemy większego Syna.

Ale po drugie, myślę, że nawet ważniejsze jest to, że nawet w kontekście Ozeasza, jeśli przeczytasz trochę dalej w 10 i 11, oni pójdą za Panem. Właściwie, pozwól mi się cofnąć. Werset 9, nie będę już wywoływał mojego gniewu, ani nie spustoszę Efraima ponownie.

Bo Ja jestem Bogiem, a nie człowiekiem, Świętym pośród was. Nie pójdę przeciwko ich miastom. Oni pójdą za Panem.

On będzie ryczał jak lew. Gdy on będzie ryczał, jego dzieci przyjdą drżące z zachodu. Przyjdą z Egiptu, drżąc jak wróble, z Asyrii, trzepocząc jak gołębie.

Umieszczę ich w ich domach, oświadcza Pan. Innymi słowy, wersety 10 i 11 Ozeasza 11 wydają się przewidywać przyszłe wyzwolenie i przywrócenie w analogii do wyzwolenia przez Boga z Egiptu. Tak więc rozdział 11 Ozeasza kończy się odniesieniem do nowego exodusu, wyzwolenia wzorowanego na pierwszym.

Tak więc, łącząc to wszystko, według Mateusza, to Jezus dokonuje tego nowego exodusu. Jezus, jako prawdziwy Syn Boży, Jezus jako prawdziwy Syn, który ucieleśnia cele i przeznaczenie Izraela, teraz dokona tego nowego exodusu, który jest nawet obiecany w rozdziale 11 Księgi Ozeasza. Tak więc rozdziały 1 i 2 Ewangelii Mateusza są szczegółowe, ale prawdopodobnie są inne teksty, na które moglibyśmy wskazać w Ewangelii Mateusza, w których Jezus jest przedstawiony jako nowa postać typu Mojżesza, ale dokonuje nowego exodusu.

On przynosi zbawienie, które jest postrzegane jako wypełnienie nowego exodusu, szczególnie w literaturze prorockiej, ale znowu, powtarza lub podsumowuje pierwszy exodus, w którym Bóg wyzwolił i uratował swój lud. Ewangelia Marka jest prawdopodobnie kolejną księgą, nie tylko rozproszonym tekstem tu i ówdzie, ale całą księgą. Można dyskutować, czy jest to dominujący temat, czy nie, ale z pewnością jednym z głównych tematów w Marku jest to, że zbawienie, które przynosi Jezus, należy postrzegać jako nowy exodus. Jeden pisarz, w szczególności profesor Nowego Testamentu w Regent College w Vancouver, Kolumbia Brytyjska, Kanada, argumentował, że Ewangelia Marka przedstawia Jezusa jako wypełnienie nowego exodusu z Izajasza 40 do 66.

Więc to, co robi, to pracuje z księgą Marka, i nie będę powtarzał wszystkiego, co robi, ale pracuje z księgą Marka i pokazuje, że kluczowe teksty i miejsca w Marku są wzorowane na lub nawiązują do rozdziałów Izajasza i wersetów od Izajasza 40 do 66, pokazując, że Jezus dokonuje nowego exodusu. Punktem wyjścia dla niego jest sam początek księgi, co w pewien sposób sygnalizuje, jak należy czytać resztę księgi. I to jest rozdział pierwszy i werset pierwszy Marka, początek dobrej nowiny o Jezusie, Mesjaszu, synu Bożym, jak jest napisane w Izajaszu proroku.

A oto jeden z tekstów, które czytaliśmy przed chwilą. To w kontekście nowego exodusu. Poślę przed tobą mojego posłańca, który przygotuje twoją drogę.

Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu, wyprostujcie ścieżki dla Niego. Aluzja również do rozdziału trzeciego Malachiasza, ale Izajasza 40 i wersetu trzeciego, jednego z tekstów Nowego Testamentu lub tekstów nowego exodusu z Izajasza, które czytaliśmy wcześniej. Tak więc Ewangelia Marka również przedstawia Jezusa jako spełniającego, powodującego nowy exodus, zbawiającego, wyzwalającego i ratującego swój lud w nowym exodusie, w spełnieniu oczekiwań Izajasza na nowy exodus.

W następnym segmencie przyjrzymy się kilku innym tekstom w Ewangeliach i Dziejach Apostolskich, które prawdopodobnie wskazują na wydarzenie nowego exodusu. Następnie ponownie przejdziemy do listów Pawła i reszty Nowego Testamentu, aby zobaczyć, jak rozwija się tam motyw nowego exodusu.

To dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 18 na temat Nowego Exodusu, część 1.